ו.

הנכנס לבית המנוגע וכליו **על כתפיו** וסנדליו וטבעותיו בידיו – **הוא והן** טמאין מיד.

לבוש כליו, סנדליו ברגליו וטבעותיו באצבעותיו – **הוא** טמא מיד.

והן טהורין עד שישהה בכדי אכילת פרס (סעודה אחת).

ומשערין בפת חטין, כשהוא מיסב, ואוכל בלפתן.

עצם כשעורה מן המת – מטמא במגע ובמשא ולא באהל.

טומאת אהל – בשדרה או גולגולת או רוב האברים.

דיני אכילה ושתיה דנזיר

לולבין ועלים – איכא למ״ד דנזיר חייב עליהם כמו חרצנים ומצטרפין.

שיעור אכילה – ל**רש״י ותוס׳** ; לר״א ב״ע ברביעית, לר״ע בכזית.

ל**ר״ת** לכו״ע בכזית. ומסתייע מהירושלמי.

שיעור שתיה – לראב״ע ברביעית, לר״ע בכזית.

אופן המדידה –

שתיה למ״ד בכזית ; נותן זית אגורי לתוך יין, ומשערין בהנשפך[1].

אכילה למ״ד ברביעית (משכחת לה לרש״י ותוס׳ לראב״ע) ;

נותן חרצנים כמו שאכל לתוך יין, ומשערין אם נשפך רביעית.

אכילה למ״ד בכזית ; נותן זית ליין, ושוב נותן החרצנים לכלי מלא, ומשערין אם הושוו.

(ובזה צ״ע למה א״א לשער במים).

המוציא אוכלין בשבת – חיובו במוציא כגרוגרת.

כלי שניקב –

כלי אומן העומד לימכר – טהור בנקב כל שהוא.

כלי בעלי בתים ;

בכלי עץ – טמא עד שיינקב כמוציא רמון. עי׳ להלן.

בכלי חרס – העשוי לאוכלים, נטהר במוציא זית, ואם יחדו לרמונים, עד שיוציא רמון.

---

[1] הוא נפ״מ לר״ע. וכמדו׳ דזו כונת התוס׳ במש״כ ואם נעמיד שמעתין וכו׳, דהיינו נעמיד כרש״י עירובין לענין שתיה, ונגרוס כזית כר״ת. (הגם דכל הכרחו של ר״ת לגרוס כזית הוא משום דפירשה באכילה). ומש״כ בסמוך אכילה ברביעית, זהו פירש״י ותוס׳ בסוגין, ולב׳ פירושים אלו מובן (לתוס׳ כאן) דיש הבדל אם משערין ביין או במים, כדפירש״י. ולמ״ד אכילה בכזית, זהו פירוש ר״ת בסוגיין, והתוס׳ תמהו כמש״כ בפנים.

שיעור מוציא רמון – בשלשה רמונים אחוזים זה בזה.
לפי׳ א׳ בתוס׳ היינו שיוצא א׳ מתוך שלשה שבכלי.
לפי׳ ב׳ היינו דמשערין ברמון בינוני שגדל בקבוצה של שלשה.
(ולא בגדול שגדל יחיד או בשנים, ולא בקטן שגדל בד׳).

רוב שיעורי התורה – כזית. כגון ;
מת, נבילה, חלב, דם, פגול, נותר, טמא וגיד הנשה.

שיעור אכילה להתחייב ביוהכ״פ – ככותבת הגסה.

כל **השיעורים** הנ״ל (בית מנוגע, עצם, נזיר, שבת, נקב, יו״כ וכו׳)
- למסק׳ הוי **הילכתא למשה מסיני** (וקרא אסמכתא).
לסוגיא דברכות משמע דהוו מקראי. ויש לדחות.
(**כל המוקדם בפסוק ארץ חטה ושעורה** – מוקדם לברכה).

חציצה בשיעור דלהלן בין **בשר** למים – פוסלת הטבילה מה״ת.
וכן **חציצה בשער**, כשקשור נימא אחת.
שלש נימות קשורות כאחד, ל״ה חציצה. שתים – מספ״ל לרבה בב״ח.

ו:
כולו – חוצץ מה״ת אפי׳ אין מקפיד.
רובו ומקפיד – חוצץ מה״ת (הלכה למשה מסיני).
[ב**שער** – סגי רוב שערו (הקשור נימא נימא), אף דאינו רוב גופו].
רובו ואינו מקפיד, ו**מיעוטו המקפיד** – חוצץ מדרבנן.
מיעוט שאינו מקפיד – אין חוצץ.
י״מ דכ״ז דוקא שער, אבל בשר או כלים חוצץ מה״ת אפי׳ מיעוט שאין מקפיד.
ל**תוס׳** ע״כ בכל דבר לא הוי חציצה מה״ת רק ברובו המקפיד.

נכרית מעוברת – בנה א״צ טבילה (ול״ה חציצה).
רבב במרדעת – לרשב״ג עד כאיסר האיטלקי לא הוי חציצה.
רבב בבגד – י״א דשל ת״ח מצד אחד, ושל בור רק משני צדדין.
דם על בגד – הוי חציצה. אם טבח הוא – אינו חוצץ.
רבב על בגד – הוי חציצה. אם מוכר רבב הוא – ל״ה חציצה.

בית הסתרים – א״צ ביאת מים, רק ראוי לביאת מים.[2]

מחיצין – הלכה למ״מ. **לר״מ** היינו גם מחיצת עשרה.

לר״י גוד ולבוד ודופן עקומה. ולגרע (או להוסיף) טפח כדלהלן.[3]

דפנות הסוכה – **לת״ק** ב׳ כהלכתן (במשך סוכה) ושלישית אפי׳ טפח.

ו**לר״ש** ג׳ כהלכתן ורביעית אפי׳ טפח. (עי׳ להלן העמדת הטפח).

במאי קמיפלגי;

א. לרבנן יש אם למסורת, לר״ש יש אם למקרא. ולכו״ע חד לגופיה, והלכתא לגרע.

ב. לכ״ע למקרא. לרבנן סככה בעי קרא, משא״כ לר״ש.

ג. לכ״ע למסורת. לרבנן הלכתא לגרע, לר״ש להוסיף.

ד. לכ״ע למסורת, והלכתא לגרע, וסככה לא בעי קרא, לר״ש דורשין תחילות, משא״כ לרבנן.

(**לרש״י** הא ד״א דאין דורשין תחילות, היינו כד איצטריך לדרשה,

ו**התוס׳** הוכיחו דלהאי מ״ד בכל גוונא אין דורשין תחילות).

ה. טעמיה דר״ש מקרא דוסוכה תהיה וגו׳.

ה**בבלי** לא הזכיר רבנן, ופירש״י לר״ש דל״ה מחסה אלא בג׳ שלימות.

ה**ירושלמי** פי׳ דלר״ש זרם ומטר נמנין שנים והוי ד׳, ולרבנן נחשבין חד והוי ג׳ (תוס׳ וקדמם ר״ח).

פלוגתא דאם למקרא או למסורת – רק כשמכחישין אהדדי. תוס׳.

ר״ע (דמכשיר סוכה בראש הספינה) יכול **להודות לר״ש** דבעי ג׳ שלמות.

איכא למ״ד דאין חייבין **אשם תלוי** אלא על חתיכה מב׳ חתיכות.

ל**רבה** טעמא דקרינן מצוות, **לר״נ** דבעינן איקבע איסורא.

אם היה **ב׳ חתיכות**, ונאכלה א׳ לגמרי. **האוכל את השניה** – ל**רבה** פטור (למאן דבעי חתיכה משתיים), **לר״נ** חייב.

ב׳ חתיכות (חולין וקדש או חלב ושומן);

א׳ אכל ראשונה לגמרי, ובא השני ואכל את השניה –

לר״ע ור״ש שניהם חייבין. (לרבה ע״כ לא ס״ל דבעינן חתיכה מב׳).

ל**ר״ע** מביאין ב׳ אשמות, **לר״ש** אשם א׳. **לר׳ יוסי** השני פטור (דבעינן חתיכה משתיים וליתא).

---

[2] לכ׳ כונת תוס׳ דילפי׳ מבשר, מה בשר מאבראי וכו׳, דביה״ס א״צ ביאת מים. והא דבעי׳ ראוי הוא משום דר״ז דכל שאין ראוי לבילה, עי״ש. וצ״ב במש״כ מהר״ם ז״ל דילפינן מקרא דבעי׳ ראוי.

[3] כן פירש״י להלן ד״ה הילכתא, עי״ש. ועי׳ מהר״צ חיות ורש״ש שהאריכו בזה.